

Loesje werd slachtoffer van de Toeslagenaffaire

‘Ik geloofde uiteindelijk bijna zélf dat het mijn eigen schuld was’

Aanmaningen, dwangbevelen, loonbeslag en een deurwaarder over de vloer. Loesje (40) was een van de vele duizenden slachtoffers in wat inmiddels de Toeslagenaffaire wordt genoemd. Door grove fouten bij de Belastingdienst kwam ze in grote financiële problemen en ook emotioneel gezien ging ze er bijna aan onderdoor. Zonder dat ze daar ook maar iets aan kon doen of veranderen. "De Belastingdienst heeft me bijna kapotgemaakt."

Tekst: Renée Brouwer - Illustratie: Maria Ponomarova @ Getty Images - Foto: privébezit

“Het begon in 2011 met een brief. Mijn kinderen Romijn en Liv waren op dat moment twee en drie jaar oud en gingen allebei al jaren naar de kinderopvang. Maar nu had ik volgens de Belastingdienst geen recht meer op kinderopvangtoeslag, omdat er iets was gewijzigd in mijn gezin. Wat dan precies, geen idee, maar ik moest opeens 22.000 euro terugbetalen. Ik zie dat gigantische bedrag nog voor me. Dat had ik helemaal niet. En bovendien klopte er niks van, want er was niks gewijzigd in ons gezin. Ik had net als de jaren daarvoor gewoon twee kinderen, een man en een hond, meer niet. Ook ons inkomen was hetzelfde gebleven.

wel pas na mijn tweede brief. De eerste was op onverklaarbare wijze op het hoofdkantoor kwijtgeraakt. Hoe dan ook, ik was blij dat alles was opgehelderd en ging ervan uit dat de kous daarmee af was. Had ik toen maar geweten wat me allemaal nog te wachten stond. Dan had ik zelf de kinderopvangtoeslag meteen op voorhand stopgezet...”

Nachtdiensten

“Eind 2013 kreeg ik een nieuwe brief. Opnieuw had ik volgens de Belastingdienst geen recht meer op kinderopvangtoeslag, voor de jaren 2012 en 2013. De toeslag werd per direct stopgezet en ik moest alles terugbetalen. Alles bij elkaar ging het weer om

‘Ik wist niet wat ik las. Mijn zoon bestond volgens de Belastingdienst ineens niet meer’

Het gekke was dat mijn toenmalige man - we zijn later uit elkaar gegaan - voor de berekeningen wel als mijn toeslagpartner werd gezien, maar niet als mede-verantwoordelijke. Alle brieven waren dus alleen aan mij gericht, omdat ik de kinderopvangtoeslag had aangevraagd. Ik had geen idee waar die stopzetting op gebaseerd was en ging in bezwaar. Door alle contracten, urenlijsten en bankafschriften met daarop de kosten voor het kinderdagverblijf mee te sturen, wist ik de Belastingdienst te overtuigen. Opmerkelijk genoeg

hetzelfde bedrag als in 2011, zo'n 22.000 euro. Deze keer kwam het, omdat ik volgens de Belastingdienst maar één kind had. Mijn zoon bestond volgens hen niet. Ik wist niet wat ik las. Dit moest opnieuw een vergissing zijn. Natuurlijk belde ik direct naar de Belastingdienst, maar de mensen daar konden niks voor mij betekenen. Het enige wat ik kon doen, was opnieuw schriftelijk bezwaar aantekenen. Dat deed ik dus ook. Ik stuurde een nieuwe brief, met een kopie bijgevoegd van het kinderopvangcontract van mijn zoon Romijn.

Een paar weken later ontving ik een reactie: mijn bezwaar werd afgewezen. Mijn zoon was het probleem niet meer, maar opeens lag het aan ons eigen vermogen. Dat was volgens de Belastingdienst omhoog gegaan en daarom had ik alsnog geen recht meer op kinderopvangtoeslag. Ik snapte er echt helemaal niks van. Er was namelijk nog steeds niks veranderd wat ons inkomen betreft. Voor de derde keer ging ik in bezwaar. Het duurde even voordat ik een reactie kreeg. Al die tijd moest ik mijn kinderen thuishouden. Omdat mijn ex-man fulltime werkte, kwam de zorg vooral op mijn schouders terecht. Ik werkte op dat moment overdag in de horeca, maar ging noodgedwongen avond- en nachtdiensten draaien, zodat ik overdag thuis kon zijn voor de kinderen. Ondertussen ging het kinderdagverblijf, waar Liv en Romijn al die tijd naartoe waren gegaan, ook nog eens failliet.”

Geen bewijs

“Vlak daarna kreeg ik een nieuwe brief van de Belastingdienst. De reden waarom ik geen recht meer had op kinderopvangtoeslag was weer gewijzigd. Nu lag het ineens aan het kinderdagverblijf. De Belastingdienst geloofde niet dat het aantal opvanguren dat ik had opgegeven, klopte. Ik moest een urenoverzicht als bewijs sturen, maar door het faillissement van het kinderdagverblijf kon ik dat bij niemand meer opvragen. Hierdoor stapelden de problemen zich op. Ik kon bellen en schrijven wat ik wilde, maar zolang ik geen bewijzen vanuit het kinderdagverblijf kon ►

aanleveren, had ik volgens de Belastingdienst geen poot om op te staan. Ondertussen gingen mijn man en ik door privéomstandigheden uit elkaar. Het gedoe met de Belastingdienst had er niks mee te maken, maar door onze scheiding zat ik nu wel met de totale schuld. Ik weet niet of dat nu ook nog zo is, maar omdat ik destijds de toeslag had aangevraagd, werd alleen ik verantwoordelijk gehouden. Ik had geen idee wat ik moest doen. Rechtsbijstand had ik niet, dus ik moest het allemaal zelf zien te regelen.

Brief na brief schreef ik, in de hoop de Belastingdienst alsnog te kunnen overtuigen van mijn gelijk. Van het feit dat ik niet gesjoemeld had met de toeslag. Alle opgegeven uren waren keurig opgenomen en het deel dat voor onze eigen rekening was geweest, had ik ook netjes zelf betaald. Helaas mochten al mijn inspanningen niet baten. De Belastingdienst bleef voet bij stuk houden en stuurde me betalingsherinneringen en later ook aanmaningen. Hierdoor liep mijn schuld steeds verder op.

De Toeslagenaffaire

Op 15 januari 2021 viel het kabinet Rutte III na een keihard rapport over de Toeslagenaffaire. **Tussen 2006 en 2019 werden naar schatting 26.000 ouders het slachtoffer van grote problemen met de kinderopvangtoeslag.** Om verschillende redenen werd hun toeslag door de Belastingdienst per direct stopgezet. Bovendien moesten deze ouders forse bedragen terugbetalen. **Onterecht, zo is inmiddels gebleken.** Samen met CDA-Kamerlid Pieter Omtzigt bracht SP-Kamerlid Renske Leijten de Toeslagenaffaire onder de aandacht in de Tweede Kamer. Op 22 december 2020 werd bekendgemaakt dat alle slachtoffers een compensatie van 30.000 euro zouden ontvangen. Tot en met 15 februari 2021 hadden 24.752 ouders zich gemeld. Begin april hadden 4800 slachtoffers de vergoeding daadwerkelijk ontvangen. De rest wacht nog op een betaling.

Bron: 'Herstellen wat fout is gegaan', www.toeslagen.nl

Het was inmiddels 2016 toen ik een dwangbevel ontving. In de brief werd aangekondigd dat er een deurwaarder langs zou komen en dat ik dan verplicht thuis moest zijn. Als ik niet thuis was, zou de politie het slot van mijn deur forceren. Het was vreselijk om te lezen. Ik dacht echt: nu stopt mijn leven."

Burn-out

"Gespannen liet ik een paar dagen later de deurwaarder binnen. Het was een heel vriendelijke man, hij deed natuurlijk ook maar gewoon zijn werk. Nadat hij mijn spullen had bekeken, was hij er al snel uit. 'Ik zie het al,' zei hij, terwijl hij iets opschreef. 'Hier valt niks te halen.' Voordat ik het wist, was hij weer weg. Welke vervolgstappen er genomen zouden worden, zou ik van de Belastingdienst horen. Op dat moment knakte er iets in mij. Door mijn scheiding was ik er financieel op achteruitgegaan en samen met de kinderen was ik opnieuw begonnen in een ander huurhuis. Het was misschien niet veel wat we

samen hadden, maar het was wél onze nieuwe plek. Hoewel het ook enigszins als een opluchting voelde dat de deurwaarder niks had meegenomen, deed dat bezoek toch veel met mij. De luchtige manier waarop hij zijn conclusie had getrokken, gaf me het gevoel dat ik waardeloos was. Al die tijd had ik gedacht dat ik het wel kon fiksen, maar het lukte me gewoon niet. Het leidde tot een burn-out. Door alle geldzorgen was ik helemaal op."

Nieuwe paniek

"Lange tijd hoorde ik niks van de Belastingdienst. Op eigen kracht krabbelde ik langzaam weer op, maar ondertussen vroeg ik me wel steeds af welke stappen er nu genomen zouden worden. Dat was slopend. Pas twee jaar later, dus in 2018, kreeg ik daar bericht over. Mijn schuld was toen door alle extra kosten al opgelopen naar 27.000 euro. Omdat ik niks van waarde bezat, had de Belastingdienst besloten om beslag te leggen op mijn loon. Ik woonde inmiddels samen met mijn nieuwe vriend - we zijn nu getrouwd - en had ook een nieuwe baan gevonden als HR-medewerker bij een groot horecabedrijf. Door die brief sloeg de paniek bij mij meteen weer toe. Met lood in de schoenen lichtte ik mijn werkgever in over mijn problemen met de Belastingdienst. Hij had ook een brief gekregen, dus ik moest het hem wel vertellen. Gelukkig reageerde hij begripvol. Het loonbeslag was een harde klap. Van mijn nettoinkomen van 2150 euro per maand hield ik door de beslaglegging nog maar 900 euro over. Te weinig om van rond te komen, maar met het salaris van mijn man en financiële hulp van mijn

diende ik vervolgens een tweede herzieningsverzoek in. In 2017 had ik zelf al een eerste verzoek geschreven, maar dat had helaas

eigen schuld was geweest. En nu lag er eindelijk bewijs dat dat niet zo was. Na dat ene krantenartikel volgde ik het

'Als ik niet thuis was, zou de politie de deur forceren. Ik dacht echt: nu stopt mijn leven'

schoonouders redden we het net. We moesten wel elk dubbeltje omdraaien. Mijn man heeft ook twee kinderen, het was echt een ontzettend moeilijke tijd. Door alle spanningen hadden we thuis vaak ruzie om geld."

Lening

"Niet alleen de Belastingdienst, ook anderen dachten dat ik door mijn eigen schuld in de problemen was geraakt. Zelfs mijn vriend had zijn twijfels. 'Je moet toch iets gedaan hebben waardoor je in deze situatie bent beland?' zei hij weleens. Maar dat had ik écht niet! Ik kon gewoon niet opboksen tegen zo'n groot en machtig instituut als de Belastingdienst. Op een gegeven moment zag mijn familie dat het zo niet langer kon. Daarom heeft mijn zwager me uiteindelijk een fors bedrag geleend om mijn totale belastingschuld in één keer te kunnen afbetalen. Ik had toen al vier maanden 1250 euro betaald, dus 5000 euro in totaal. De resterende 22.000 euro loste ik onder protest af. In een brief liet ik weten dat ik het geld zo snel mogelijk weer teruggestort wilde hebben, want het was niet van de Belastingdienst. Via een bevriende advocaat

niets opgeleverd. Na een paar weken kreeg ik een reactie op mijn tweede verzoek: volgens de Belastingdienst was de zaak inmiddels verjaard, waardoor ze er niet meer inhoudelijk op konden ingaan. Ik was stomverbaasd. Zo kwam de Belastingdienst dus overal mee weg. En het mooie was: de brieven die ik van hen had gekregen, waren nooit persoonlijk door iemand ondertekend. Het was altijd 'de Belastingdienst' en daar moest ik het maar mee doen."

Compensatie

"Begin 2019 stuitte ik in de krant op een nieuwsbericht over problemen met de kinderopvangtoeslag. Meerdere mensen bleken daardoor onterecht grote schulden bij de Belastingdienst te hebben. SP-Kamerlid Renske Leijten had zich helemaal in de kwestie vastgebeten. Ik kon het gewoon niet geloven: dit was precies wat mij was overkomen en blijkbaar nog een heleboel anderen ook! Plotseling voelde ik weer een klein vuurtje opvlammen in mijn binnenste. Door het jarenlange strijden was ik bijna zélf gaan geloven dat het allemaal mijn

nieuws over de Toeslagenaffaire op de voet en ik meldde me aan als gedupeerde. Eind 2020 kreeg ik een telefoontje van de Belastingdienst, met de mededeling dat ik recht had op een financiële compensatie van 30.000 euro. Inmiddels heb ik het geld ook ontvangen. Het voelde onwerkelijk toen ik het bedrag op mijn bankrekening zag staan. Omdat dit geld niet bedoeld is om schulden af te lossen, heb ik mijn zwager nog niet terugbetaald. Ik hoop dat ik binnenkort vanuit de overheid een persoonlijk zaakbehandelaar krijg toegewezen, die me hiermee gaat helpen. Dan wordt ook bekeken waar ik nog meer recht op heb en waarschijnlijk wordt mijn schuld bij mijn zwager door de gemeente betaald. Dat vind ik ook volkomen terecht. Daarna wil ik nooit meer iets met de overheid te maken hebben. Ook al heb ik recht op bepaalde toeslagen, ik wil echt geen cent meer. Wat ik vooral heb geleerd, is dat je altijd moet blijven vechten voor je gelijk. De Belastingdienst heeft mij echt bijna kapotgemaakt, maar gelukkig ben ik er nog steeds." ■